

kalligram

Korpa Tamás

INSZOMNIA

A szerző a könyv verseinek írása idején
Móricz Zsigmond Irodalmi Ösztöndíjban részesült.

Kiadta a Pesti Kalligram Kft., Budapest, 2016.
Első kiadás. Oldalszám 80. Felelős kiadó Szigeti László.
Felelős szerkesztő Tóth-Czifra Júlia.
Borítóterv Hrapka Tibor.
Grafikai elrendezés és nyomdai előkészítés Hrapka Tibor.
~~Nyomta a Kapitális Nyomdaipari Kft., Debrecen. Felelős vezető ifj. Kapusi József~~

© Korpa Tamás, 2016

~~ISBN ???-??-????-??-?~~

Korpa Tamás

INSZOMNIA

KALLIGRAM · 2016

I

(beültetett szervek emlékére)

a beültetett szervek előtörténetéből
hiányzik minden pontos referencia.
dátum. középpont. ahol testesülni bír
az ébredés – az autókarosszéria
falában vörösen olvadó üveglapok,
kifacsart ülés, lerohant táv lóg egy lábból –
az epicentrum, a memória nagy tubusokban,
mert állandósul, ha bedől a jelen.
fekszel, barna ágyban, kiterítve, az első
készséges hír: amnéziás a hús és a történelem.
próbáltál már szóban testet ölni magadtól,
ha hiányzik az idő, középpont és az ok?
bepesztett, lebegő bőrrel fekszel
(összeraknak, ha szétszereltek), akár
a fatemplomok.

I

(beültetett szervek emlékére)

tartós kulisszában a lágy rész:
dohányzóasztallapon hagyott értett eperszemek.
így gondol rá,
aki mesélte. rég esett. egy sor, melyet belepett
az eső szó. az eső szóból nyíló terem.
most feltöröd barátod lakását. megmászod ágyát, felöltöd felöltőjét,
összejárkálod ujjaiddal a sakktáblán pattanásig feszült
viszonyt. rezgésbe jön a nappali, s ütemtelenül
csillapodnak le a tárgyak. felkavart tükörben a sértett csillár
fénye. kicserélsz nagyvonalúan
egy ólomkatonát. a baljós királyt. koronád csillog,
mint egy dulakodás, a tengeröböl sarkán.
elnézed, amint testedre simul a várakozás. –
innen nem is olyan közel musztángok szuszognak kertvárosi
boxokban.

II

(veterán játékosok emlékére)

egy korlátsort, libegő transzparenst
– melyet már töröltek az állományból –,
most tapintatos fegyelemmel felismer.
minden sípszó, fütty után újraindul a rendszer
(tudja, bár régen járt itt), és könnyen
kielemezhető: halmaz például a pálya,
melyet a tudat utasít a szörnyű geometriára,
sok irányított szakasz, vonal, félkör között
elvész, hogy a csatár dugóban koccan, ütközött
reggel, hogy a kapus brazil, és még éppen nőtlen,
hogy a lelátó élő organizmus:
félíg állat, félíg egy tetovált, öreg isten
műve, és hetenként cserélődik, mint a pálya
talajába ágyazott fűtábla. félíg állat, félíg növény.
megindul a halk szivárgás a gyepből,
az edzőközpont üres, és hiányzik,
mert nincs ez a költemény.

II

(veterán játékosok emlékére)

észrevetted? jól van. megváltozik a pálya
identitása (mint az iránytű egy
kitartott szerpentinre érve),
negyvenöt perc alatt az ellentétére
fordul épp, minden térfélcseré, kaució során.
mást látsz, más a korábban azonosított irány,
a pálya másik fele, nem csak
bizonytalan zóna, puszta tükrözés.
két kör nyílik lassú szirmokat bontva
a középkezdés után, két komfortos centrum.
te tudod, melyikben vagy, és melyik a másik?
lelátón ül a technikai stáb, magyarázó öreg nációk,
egymás szavába vág lebegő sorfal és kapus.
újra megpróbálnád. érzed már. sarjad a tejsav, lendül a láb,
levegőt hasít a lövés, a combon lecsúszott, a talpon át.
aztán hazamész – itt sem voltál –, átaludni a délutánt.

III

(kivetette hálóját)

Júdás öregkora.

III

(kivetette hálóját)

kisodródik figyelme peremére, mint egy párkányra.
oda, ahonnan mit sem sejt. ahonnan visszafordulhat
magában akárhányszor, akárhonna, anélkül,
hogy belefutna abba az arcba, ami elkerülhetetlen.
ahonnan elpárologhat, mint egy bizonytalan illat.
kihúzhatsz belőle egyetlen szót, és örökké elmarad.
de Pilátus és Krisztus szemkontaktusa az élőpajzsként
használt gyermekkórus mögül nélküle elmarad.
a názáreti halastavaknál végre elnyomta a könnyű,
feneketlen, fedetlen álmot. kivetette hálóját,
és ez majdnem igaz.
mintha folyton egy kupac nyersfordításban turkálna.

IV

(R élete)

a komlóbokor rozsdás üledéke a kanyar
közömbös ívén, a parkolóórara kúszó borostyán,
ez a gyöngém. az összes függőleges, ami kinő,
finomhangolás. a hajnal-negyed csillámpalái
tükröződnek egy szemüvegen, jellemes Bulvár,
spontán Vicc, novícius Zörej a fülben. s az ujjak
közül kibúvó ostyavékony, agg Külalak. ha az
én és a te égésterméke az ő-nek, éje: G pont
ott áll, ahol Zs élete kilép majd belőle.
még nem olyan tiszta, hogy elsötétülhessen benne
a tejfehér bőrön ülő vénuszdomb. ez a gyöngém.
a test az árnyék szegélyén piheg. formákat kíván
egy fácán násztánca a krémes hóban: hajszálvékony
pontozott vonal, mely infrastruktúrának még kevés,
pehelykönnyű Súly, mely ritka nyomot hagy, finom
kódokat. két jegyze zárójelében a csend epizodikus.
és beszédes a hallgatás. az égről ütemtelenül oszlik az éj
a hajnal-negyedtől a román operáig. love me,
love me, yesterday.

IV

(R élete)

mélyedések, billenések a köd szélein, percek
múlva, literes lapokban a víztározó, s a paplak
püspöklila balkonján R fut tova.
mert R még nem Tomašova,
ismét verejtékezik a bőr fruktózédes máza,
ha töpreng. mondj egy imát a matériáért is,
mit a szentek leszóltak, tüzet okádva,
laktatós iniciálényakkal. R arcába
hullva finom lepedék gyanánt a szemek.
habkönnyű köntöse tárva-nyitva,
mákszemnyi mellbimbói fénylő, barna, körkörös led-ek,
neme van, s ő maga
gyöngéd utórezgés, a lehet és legyek
között a pillanat, amin R
ékként feszeng. sűrű az okozat az okban.
egy török kifőzdéből így lesz görög
méterek múlva. mutációk a virradatban.
nonfiguratív kódok.

V

(slavia él)

ideiglenesség terül a kiterjedésre: havazik
a mustársárga slavia felett.
a fehér gyolcsosok kilopnak egy féléber jelet
a térre, hódolva a puha uralmának. tekintetüknek
nincs medre. hány megapixeles szem ülhet
egy ilyen arcban, ha a jelenet korhatáros?
jégcsipkés kisbuszokból tanult kollégák járnak a város
pincerendszerét, amely az ügyes hely felderítetlen mása.
egyikük közeli kipontozódása eltörhetné a tényt.
az éjszakai légzést összegyűjti és elszórja
a huzat. a lehetőség, hogy ilyen sokáig állhat,
fellazítja vonásait, melyekkel kitartóan foglalkoztunk
mint az erőszak egy mozdulatával.
döbbenetesen dolgozik a *ha*, s a koravén
nyelven ülő ellensúlyként az én.

V

(slavia él)

ahol fészket bont a szapora kolónia:
kiüríti a kérdést, és idő terül a szóra.
de ragyognak még az elvarratlan szálak
s a többnejű igék. slavia fogékony, fogással teli,
mint egy koherens férfistrand, melynek távolabbról
választott sziluettjében csillog a motozás halványlila
hője. finom vokállal kárpitozva két test
közelít, két vízkészlet: öntisztuló tények s egy láda
felkavart őszibarack a parton. a medence álma:
a jóindulatú teleológia, ahogyan alányal a víz
egy gyermeklánynak – ízekre szed, mint egy hideg
thriller, s akár a hiúz, vadászni indul benne a puhaság –
egy kirakat dizájnüvegén végül a göndör völgy
tanulsága: havazik.

VI

(*sarokház a tomasž utcán*)

mintha ebben a házban lakna.
jelzésértékű, ahogy mozog a brit-india
formájú úszómedence körül a csigalépcső.
egy alakzat, mely nem a nehézkedésről beszél.
szót fogat be, és kinyílik egy szó a vázában
vihár előtt, előkerül egy régi honlap. a pillanat,
ahogy kiforogja magát, és éleit töri.
a memória zárkózott, eminens tusája:
a testi éppség, mely csak nyoma nélküle.
világosbarna, halk zajok alatt falatnyi dresszt tol le
magáról, s belepi karcsú édességedet. itt van
ő tehát, a hímnemű ő. üzletszerű és távoli.
cesta tomasž utca, olvassa el, mondja.
elvont kultúrtáj. kockázatközösség. szeretteit
is külön-külön belemártja a versbe.

VI

(*sarokház a tomasž utcán*)

a zongorából jött haza.
most napokig veszélyes. miféle perisztaltika
hozta, hozta át. az értelem peremén negédes
fáklya körül ülnek külön: a test és kontrasztanyaga,
a lélek. a rend és mitológiája, a mozgás.
a gerincvelő évszakában mohón araszol
fölfelé a keménypelyhű havazás. pár grammos
szelíd állat, pontnyi nehézkedés. egy régi
karácsonyestén mintha minden tűlevélben
másodpercmutató ropogna, mint kórházvonatban
az idő, termeken, termeteken átlapozó fény,
mint egy finom és felkavaró vázlat, mint a szeder-
színű, hegyes mellbimbóérmék, mint egy
vándorevangélista a palackzöld fényű szeméttelép
mentén, mint a ragadozó hajlékonyságával kinyílt
kehely, mint a csend töretlenül nyúló két-három
perce, mint egy holt nyelvben percegő holtidő –
ha tudná, mi a *mint*, gyűlölnie kéne.

Prelude

$\text{♩} = 50$

J.S. Bach-Siloti
Notation by p0chacco

sempre legato

p

con pedale

4

mp

7

9

mf

11

2

13

Musical score for measures 13-14. The right hand plays a continuous eighth-note pattern. The left hand has a sparse accompaniment with chords and rests.

15

f

Musical score for measures 15-16. The right hand continues the eighth-note pattern. The left hand accompaniment is similar to the previous system, with a dynamic marking of *f*.

17

sempre ritenuto e diminuendo

mf

Musical score for measures 17-18. The right hand continues the eighth-note pattern. The left hand accompaniment features a dynamic marking of *mf* and a tempo instruction of *sempre ritenuto e diminuendo*.

19

Musical score for measures 19-20. The right hand continues the eighth-note pattern. The left hand accompaniment features triplets in the bass line.

21

sempre piu ritenuto al fine

ppp

Musical score for measures 21-24. The right hand continues the eighth-note pattern. The left hand accompaniment features triplets in the bass line and a dynamic marking of *ppp*. The piece concludes with a double bar line and repeat signs.

VII

(bizonyos utak)

december nyolc, sószórók hava. körbezárt szó tör ki a várból. könnyöknyi vastag ágakat rak le a partra a víz. lassan, ahogy a méz lecsöppen. a maguk súlypontján kegyetlen helyek. a gyöngyház-szín megyei utaknál elesett kortársai: shelly, a dán dog, gyöngyiék, az admirálistlepkék, jenny, a papagáj. a nagyvadak fáradt izomzatában tűszúrásnyi chras, aggodalom és köd hömpölyög át, egy méregzöld-fekete tisztás, egy hosszú snitt, amelyen elszöktek.

ahol végigfut a félmarathon. a térfigyelő kamera mákszemnyi agya összerakja a képet: tapintás találkája zsákmánnyal. enyhén megdőlt óriáskerék. a fák alapzaja. mindez összevissza, hemzseg, s mint az alsóbbrendű állatok, szétdarabolva is tovább él.

VII

(bizonyos utak)

a w-i találkozóra w-n is átvezet.
archaikusan teker. alacsonyan (ha ebbe az irányba nézek, nem veszek részt), földhöz ragadva. földhöz ragadva, mint néhány erekljeszkeptikus.
hinni akarok a borvörös májban! hinni akarom a simon–júda-napi vásárt! korán érkezik, hogy legyen nappali benyomása róla. ne változzon meg, ami engedi; ha elforog tekintetük előtt tapintatosan, ahogyan a napszak elsötétül, kimerítõn. s ez már valami hódolat, valami jel. mint a kanyart levágó walkmanes férfi: a csendben támadó zajüreg.
milyen megnyugvás leírni, írja.

VIII

(a pátriárka környéke)

nyugodtnak tűnt, mint a nulla, kímélve magát, hogy elöntse klímájával egy név. a név, például, melynek képtelen sok verziója van. szél támad az őszirózsa széthulló spirálja körül, és lefekszik az álló taxik csíkjára. az izomláz a pátriárkában sül át ma, gömbölyűvé válva, mint az altatás. néz a papírvékony görle és az old boy nászából született, óhatatlanul, egy anonim szobában. tegnap óta árad a folyó. elbánik a felszínnel. aláfordul a partnernek, hogy kinyalja a habos hidegvérűek fészkeit, s az egyedeket, melyek kirajzanak, egy olyan szél forgatja fel, ahol nincs jövő idő. ott lakik a morál. a Morál vagyok, akire vágytatok. (ha heves vagyok, kifutunk az időből. ha elizgulom, megszilárdulunk).

VIII

(a pátriárka környéke)

fehér zárójel egy fekete erdőben. motoros szán
fut ki rajta a hóra. epikus apák és fiúk ülnek
benn. a köd burája alatt hó lebeg.
valami megváltozhatott ezalatt, odabent.
a zoom kinyújtható szeme letapogatja
róla: ZONA EXIT. egy zóna mint incidens.
bizalmasan súg, ahol más kinyilatkoztat.
de időnként, mint sebváltón a tenyér szaftos,
lapos húsa, őrjöng. szemeszterek múlva itt
majd egy aquapark fog állni. hasábnyi
zuhanyzóban leütnek. kiszívják részrehajló kelyhed.
de ezek még következetes percek –
két oldalán nyitott, kopár szünet ereszkedik.

IX

(mély, alt hang bűg)

a gyakorlótér a fennsík pecsétje. szaxofonnyi
rézkorong lapul a földnyelv alján. melyet kiszántanak.
és elönt a tekintet áradása. a szemek, e félig
szóban forgó opálos kórus felett épp megy le
a nap elszigetelten. elszigetelten, mint egy temetősziget
négyzetrácsán a kereszték kalligramjai. azt mondom:
szia, és levágod a nyelvem. kis ágrajzok buknak ki
a szájon, de az ütés visszaszívódik a kézfejen át
az alkarba. most a térdben pihen. s feszít, mint egy korai,
készülő Wagner.
a zeneiskolás térdében óra után mély, alt hang bűg.

IX

(mély, alt hang bűg)

méregpontosan működik riga,
mint egy fiatal test, ha evidenciákat kínál
jogarhosszú lábakon. szólsz, elered a nyelvem
a valdemar hídnál. merül a tiszta reflex.
hangok távoznak a keleti kapun,
a déli gyors, a higgadt Wagner-expressz
álsruhásan. mester vagy, mint egy éles eszű, hegyes
állat, mely bátyjára ismer ugyanabból a labilis
fészekaljából, könnyű tollgallérként a gazda
vállára vetve. kristálytisza, laptestű, nőnemű
este – mintha vízágyon járnék, elered a nyelvem,
s felpuhít a tekintet szaunája.
ahogyan egy száj napokig lappang,
mielőtt szólna erről. pöttöm team nyírja
alaposra a díszlet fáit –
esőszünet bayreuthban.

X

(a herceg álma)

szülés ez, melyet alattomosan vezet le az elménk. szabályosan mint egy telepített erdő, befordulunk. micsoda kifejezőzaj dolgozik velünk. s a felismerés alatti enyhe agyrázkódás, egy más fizika szerint. hogy eljött. előállt. hennabarna dresszben, az árnyékörkös. hátán egy keresztnév, melynek keresztje alatt szenvedünk ezután néhány yardon át. rájönni, milyen a füle, és ebből következtetni céljaira. várni, hogy a holtfáradt formák feloldódnak, közte és az igazság között, cirkál az összes szereplő, a németajkú városrész. a mirelit helyek. engedni, hogy jelenlét legyen, amit tesz. most engedd lassan lekúszni a fejed, mintha bogár volna. milyen az, ha meghalja magát egy szó közepén, s a test súlya a könyökén kifoszlik ijedtében, reménytelenül, mint egy vasárnapi iskola. gesztenyevörös péppé klopfolva a nyelvünk.

X

(a herceg álma)

nincs cseréje. a testőrírók távol.
cserék nélkül a TV-toronyhoz siet,
s egy TV-torony előtt letér.
egy konkurens szín: mobydick-fehér
foltok mindenütt a lenémított erdőn be-
kulcsolódó ágakat kiemelő pár kontraszthalmon.
a júdáscsók alatti izomfájdalom
e kétismeretlenes körben könnyed kihívás ma.
a herceg álma, két derék felkenve egymásra.
mégis csoportkép készül. de nincs szorongás.
nincs indián törzs a city szívében.
még nem alkonyul, de a bordó szó már ott van.
még nincs dátum az úthoz, csak hajszálerek
a padlón.

XI

(a kastély)

pár perccel ment mellé, akinek unokája
lányában árnyalja körülményeit. egy árnyalatcsalád.
a növényklán csúcsain a türelem rövid homokszemcséi.
szabadstrandnyi víz a felhők alján. ha elindul a délelőtt
láncreakciója: érvelés kopog a test falán, kéri, vegye vissza.
engedve, hogy bealvadjon közénk a vegytiszta
szünet, mely szabadon cserélhető. a lélegzet, mint egy
valóságshow, feszült. komoly a szerepjáték a mozdulat
mélyén. az összeomlás zaját hallani. mint egy erdélyi
múzeum, sötétedés után. ahogy a közeli rosszullét
utáni szégyen egy elhagyott részen aprólékosan
befedi. álmunkban, a tanérváró, ez a fekete szelep,
elszánt, mint aki elhatározta: török, s az udvarra ereszti
a nyarat. fölöttünk skalp gyanánt, pajtaszerű zajban,
a sík vezérmotívuma: kastély.

XI

(a kastély)

burkolatjeleket festenek fel szász-svájcra.
a tereplovaglás ma elmarad. ziláltan gömbölyül
a függöny, összezavarja a szélharangot a keresztthuzat
a kastély aranymetszésében kinyíló ablakon.
egy ablak, mint kemény szírom, elpattan.
a homlokzat: alig sejthető szírmok ropogása.
találsz magadnak egy megfontolt helyet: termet
a tervnek, és évjáratot! az ajtón kopognak –
belülről jönnek a koppanások.
felpuffad az origamihattyú szárnya –
valakinek holnap piknik lesz, tereplovaglás.
érzelgős svédasztal, élveteg sajtokkal.

XII

(mindeniütt, és sehol egy se)

egyidős parkok között, tömören, mint egy kapu,
melyet befalaztak émelvítő kezek, s már kerítés rég,
valami odacsípve, lapul – és nem a régi funkció.
nem a tandem, melyet hajtunk a spree-parton.
egyidős parkok fölött zajtalan légifolyosó,
puha menetrenddel. a kontextust utcák és sétányok
sora, mint egy ágrajz, benőtte. de csitt!
a spree hidraulikus karja odanyúl, és elvesz,
ha hátrahagyja a medrét. majd napokig
csorog, mint az ásítás, vissza minden.
komolyzene, tapsvihar! privát táncórák a téren.
jönnek a kötött formák! Rúzs és Púder
heraldikája. karnyújtásnyira a karhatalom.
zajosan, akár a hirtelen támadt megértés
utáni bánat. vagy ahogyan az *és* kinyílik a szájból,
átírja magát a könnyűvérű *vagy*. túl gyorsan!
és a mondatvégi traffipax tűzpiros pontja
kigyúl – nem hamvad örökké.

XII

(mindeniütt, és sehol egy se)

a folyón leúszik egy bútorbolt: az öbölben
kinyílik a város: az u-bahn alakú kerengőn:
elmorzsol emlékeket, csöppnyi bájtokat:
kopaszra nyírt szavak, gazdagabb sejtések
verődnek vissza: a bebábozódott szekrény ropogása:
a többnejű pillanat, mely eldönthetetlen kié,
ezért az arc szaftja a váll falain csorog négyfelé:
a karcsú echók mindenütt, és sehol egy se:
lehull egy levél: elhull egy ékezet:
a kulcslyukban felgyűlik az idő: megborzong
az origamihattyú szárnya.

XIII

(felkészül a részletekből)

a lehetséges ártér stigmája a csónakház emelkedő kúpja. derékig kitakarja a liget keskeny koszorúja a hidroglóbuszok láncát. mindez egy iPod érintőképernyőjén. és mi szemünkön mint védjegyen át nézzük. arcunk, akár egy tömegsír ültetésrendje: elfogult.

a Céh íjászcsoportja ellenőrzi a zónát. a hírre, mint aki kissé odaégett, úgy mozog a nyelvünk. telítődik, akár egy évekig használt, mosatlan törülköző sebtartalma, víruskészlete vagy a fagyos téli éjjel teáskannában feledt pickwick tömény teste, mely törhető, konkrét, elfogult szeletekre. napsárga ytong téglák a kertben. hűlt hely fehér szele.

XIII

(felkészül a részletekből)

a féltékenység ennyi ← internátusba bújtatott
fiúk hajnali sétája ← spotlámpaként izzó tulipánfejek
körüli ← a korán kelő nyelvben ébredésvarratok ←
mindent tud erről a most ← hogy végiggombolja
velem, amit én vele gondolok, ő a németebb ← míg a szem
alszik, domborzata, a szemhéj, megremeg ← felkészül
a részletekből ← rotálni ébredés és ébredés között ←
a féltékenység ennyi: egy napot még marad ← nehézkedés
az eloldódó cseppben, mielőtt a kád héján szétterül

XIV

(ajtó, nevek)

mennyi kézfogást bír el a kilincs,
ujjlenyomatokkal bepötyözve, a vadászház
ajtaján, a záródás utó- és a nyitódás előérzetével,
mikor már kiáll belőle a kopogás,
és a topogás szinkópája előtte oszlik el.
a csukló munkabírása mellett a kézfej lehatárolt.
maga alá temetve az évődő ujjakat. az, ami van:
napon aszalódó vadászház. öngyulladásra kész lombsátrak
dús levegője. az, ami van: évődő ujjak, melyekkel megnyitysz
linkeket. minden sokkal később van, mint
hittem volna. mert a volt két pont közt a leghosszabb
repedés. a korai, a kései és ami közben
végbement, a feltűnésmentes forradalom.
ott várok és amott megyek bele. úgy apad el,
hogy áll, mondja.

XIV

(ajtó, nevek)

a nevek sosem támadnak tárgyak
nélkül. ez itt egy név: a tárgy a néven
áthatol, kiválik, koppan, darabol. a húsbárd
kiirt körülöttünk hét kolóniát. porcikáit puha porrá
zúzva. szótagzápor húti be helyét. tegnap
túlcsorduló nevet hordtak körbe a kikötő nyelvjárásai.
korpa tamásné, ez a név körvonalai körül pezseg.
miért a gravitáció bizonyos nevekben,
ahogyan a mutatóujj rájuk hull a telefonkönyvben.
a pészmeékerrel beültetett mellkas felremeg,
ha némelyik közelít –
s viszketnek sziromsapkák, különben, odakint.

XV

(nem avatkozik be, mehetsz)

reggelente, összefüggésekből ébredünk,
mert álmunkban, egy gyűszűnyi mozsárban,
összetörtük a hangszigetelő sövényt, melkig.
s most reszket, mint egy sereg kiéheztetett zebra-pinty,
a testünk. nem ülepszik le bennünk a járás.
csupa sebességváltás a nyelvünk. őrségváltás
egy másik nyelv előtt. mindig hozzáadunk, mikor
elveszünk tőle. a hullámváz szűrőpróbái a parton:
a parton szobatiszta kastélyt árvereznek: a láng
ornamentikája a lekvárrá puhuló kerten: avar-
verejték csillog. reggel összefüggésre ébredünk –
sokáig a peremen vár, és nem avatkozik be. kilépek
belőle, mielőtt tanulásra lelnénk.

XV

(nem avatkozik be, mehetsz)

viszket a tenyered. az érintés lármája készül.
te félsz, hogy lángra lobban a gerincünk, és porig
ég? szűkre zárjuk a kört, és ez már így marad,
elharapod a szó felét. mehetsz.
mindez, ami vagyunk aznap, reszket
visszamenőleg a halig, aki voltunk a méh akváriumában.
a bűn emléke, melyen túl vagyunk, tócsaként gyűrűzik,
csöpög hosszú ujjainkat keringető tenyerünkre.
különben kifogástalan váz vagyunk egy röntgen-
orvos szemében. összesajtolt dobozokat pakol a víz
az egyik hajtókanyarból. meglincselt alpinisták
fekszenek a hó alatt. egy szótlanul, rég megtelt IC
vonulása, mehetsz, mehetsz.

XVI

(a pátriárka)

tűzoltófecs kendővel mossák a pátriárka
fészket. ujjai zongoráznak a kilincsen.
kilazultam az életemből évekre, mondja
ő. vagy felbérel bárkit, aki mondja.
aki szimatolja a gyermeket, a gyöngét. aki
zuhanás közben pakolja a beomló ejtőernyőt,
akkurátus rendben, hogy hajszála sem görbül
(de előre váltott sírkockák a pátriárka fészke
körül, hepehupás rajban). aki újraüvegezi a szemek
rózsaablakát. akinél felrobban egy kávéspohár,
vagy felbérel bármit, ami robban, s bemelegített arccal
nézi végig, ahogy egy fotocellás ajtó szétloccsan
sétája során. mint egy adatainkkal behintett kérelem,
tömör. új, de már nem érintetlen. kemény és természet.
hang és lehelet. elsőszülött és pátriárka.

XVI

(a pátriárka)

fejét tenyerének támasztva belekeveredett.
és most már késő kiszellőztetni maguk közül.
ezért kánonban súgják: félni fogsz, hisz valaki
fél. megóvunk, ahogyan jegyzetét a lapszél, puhán.
mintha egy optikai törés odébb tolta volna
a lábát alóla, mintha előtte járna, lépése diktálja
a járdát, puhán. de el fog tévedni a keze, ha tenyeréből
elnyúló ujjai téves korlátot fonnak át. így magyarázzuk
a véletlent: befészkelünk a távozó testmeleg székébe,
elbontjuk árnyékát. ő: még ki kell jegyzetelnem
a környékét. az éjszakai zúzmara súlyát. a megrongált
goethe-tincset, szálanként.

XVII

(patkánykirály)

földváradszint nincsen itt. trónterem a Nagy
Gubanc. asszonyod kihordja hármaskörök?
a kapituláció előtt a Nagy Egész hozzá-
simul kéjesen. de már beleütik mindenbe
a féltékeny öcsök puha orraik,
tettlegességgel mélyítve gyöngy pontjaid.
fénylik a családi ezüst. a dédelgetett objektum.
a gyáva nyelv, ha kifárad suvickolás
után. jönnek a fordulópontok, murphy törvényei!
lakáshuzat kavargatja fel a körülrajongott asztalt
és az alom nyugalma, mikor belépsz.

ez az évszak ette meg apád eszét, szorongása a kincs miatt.
a piszoárig viteted magad.
a konnektor kettőspontja tiltott terület, tudod.
letétbe helyezed tömör koronád. tested minden
égtáját felavatod, mielőtt kitörsz.
a hírszerzők nem ismerik a háló lármáját, sem az almon
belüli ellendrukkerek. nem veted el
az ötlettelen rohanást a patkányfogóig és vissza.
összeköttetéseid azonban hiába.
mintha láthatatlan sorozat tarolna.
lemerülsz a fűben.

XVII

(patkánykirály)

még egy napot vagy napszakot engedélyez
a király. a pusztulás szólistái felsorakoztak.
egércincogás a bátor szopránok hangja ekkora
területen. órák óta zuhanyzik a készre terített
asztal. orkán rázza a megkötözött napernyőt.
régii vágású ború terül a tájra. afféle veronika-
kendő, amely után majd megnézheti magát,
a töviről hegyire alámosott címert, a térkövek
megkevert puzzle-jén fekvő patkányanyát.

de stop, Láncreakció, kedves! megmerülnék
brutális habodban annyira, hogy összecukodjék
fölöttem a hullám melankolikus rendben,
s kivívjam a váratlan vészhozók extázisát,
amikor a gátat megmotosva kitúrja a
homokzsákokat a víz, és elélvez a folyó.
nem, nem ismerem, de tudok róla.
hirtelen bukom fel, ha hallom.

XVIII

(fedezi körvonalait)

Wagner nem ismerte a lomtalanítást
a zenében. sem a szeretkezést tavalyi szaloncukor-
zizegésben. a bemelegítés során áldozatul esett.
teremrendezés és előzenekar volt, mikor
a törzskönyvetlen rezsím szaga lepett el mindent.
Wagner nem látta a szétfröccsenő luftballonok
táncát a szürkületi égen. sem a megkopasztott
karácsonyfát az erkélyen a kölcsönlakásban
átvészelt szilveszter után. keletkezik és kihal.
kihallhatnak mellőled bárkit, puha homállyal párnázott
üveges szemekkel, ők. aki bújt, aki van – Wagner,
hamburgban. az óceánjárón körömfeketényi piszok
a kalapja innen. mint egy mobilgát,
melyet percekben belül lebontanak a térképről, fél.
elrendelték a teljes hírzárlatot.

XVIII

(fedezi körvonalait)

ha Wagner bort iszik, pisztáciát pucol
hozzá, magentás pozsgái fénylenek. nem
sejti, egy síugrósáncszerű ok megdobja életét.
minden békebeli plüss. amit érez, azt a kottapapírba
rejtett nyomkövető képtelen. hiába, ha postáját
átjárja a grafomán akarat. a hall közepére borult
mozdulataid mossa fel. ez az az epizód, mikor
megtagad, s könnyű célpont leszel. a hold ma túl
kerek – de fedezi körvonalait egy emelet.
az arc gimnasztikája, ha egy szót kibök, majd elharap,
lemorzsolva izmait, s az idomított szemek
higgadtan nézik végig ezt. horpadások az ártér
roncsain. a zárkózott, beporosodott tulipánfejek.
beásod a füled az avarba. a mederből ágaskodó
szomorúfűz bálányi szemetet szortíroz –
a legszebb harmónia.
kozmpolita, mint egy kemping.

XIX

(ülsz a helybenhagyott tárgyak között)

a terasz leöntve puffokkal.

a kristálypoháron enyhén lejt a fény. terítéken
egy rohanó nagyvad izgalomtól ízletes húsa.

a füst könnyű járása a cigarettavégen.

ülsz a rothadó nádszékben – félig objektum, félig
növény – ülsz vaskos sminked alatt, altatókban pácolt
izmokkal. mintha elvesztettél volna valamit, olyan a vége.

kavarog alattad a strada stefan cel mare,

padokon a sütkérező veteránok és az agresszív ligák.
mint egy frontvonalon itató karaván.

mintha egész életedben díszlet lettél volna,
mely iszonytató lesz, ha nem szeretik viszont.

az agy kohója a fülön kivilágít, ha töpreng.

megtelik mozdulataid ártere, s különböző helyekről
tudsz róla → a térkép berendezte a tájat →

a delta a forrásra gondol → a dalon refrén vonul át →

türelem csöpög a pucér lombroncsból.

XIX

(ülsz a helybenhagyott tárgyak között)

kialudt éjszaka a rododendronerdő minden egyes fája.
aranybarnára sült a fű alattuk.
különbuszokkal menekült a legközelebbi kerület.
kis sarokba szorítva kóstolgatták a táplálékláncot a lángok.
tűz ütött ki a polgármester arcán is, elpirult.
majd, mintha először vetkőztetne lányt, remegett.
ő, aki összekötötte a kerületet a zölddel.
vagy inkább ő, mint egy szanitéc, aki a hosszú cérnával
csak bújócskázott a sebben, és a sebet tárgynak hitte.
áll lesújtva, a hirtelen kivándorlók erejével
helyben hagyott tárgyak között, saját lakásában,
egy tál kiömlött lego, kindertojáscsonkok puhulnak,
a teraszasztalon laptop bűg –
és most előáll a folyosó szélárnyékából.
zokszó csillog a szájából,
és nevet.

XX

(a hamisságról)

hirtelen támad, és nincs rá bocsánat.
az arc zavart hely, míg hazudnak a szikár ajkak,
míg fölolvassnak hangosan, *in memoriam*
nemeček, és a körmök minden irányból hámoznak
a táblát. egy csokor virág lóg műanyagból, könnyedén.
a lombban motoz a szél a kéreg braille-írása körül.
túszul ejtünk egy helyet magunkban,
és elsőként tévedünk el benne.
hányszor elképzeltük a kerti szobornál, ahogy a félkész
csípőben még ott imbolyognak a vésők. egy márvány
szempilla nyekken, letörik, moha kúszik rá,
elbarikádozza a szemet. hó süpped pólusaira,
esővíz csöppen fülkagylóiba, összegyűlik és
kivár. aztán egy ajtó kinyílik, könnyedén,
rajta lincsel házirend. megállunk, megálljuk.

XX

(a hamisságról)

mi játszódik le közben az arcunkon?
kullogó szemünk.

XXI

(felnyitni és ráhagyatkozni)

a rádólt fáktól megsüllyed valami a kovácsoltvasban.
a kerítés összegyűrődött fémcirádáival,
elnyúlt oszlopaival, mint egy torz violinkulcs, olyan.
és ahogy idővel a hideg tóba puffan az egész,
és felborzolja a vizet az a hang, ahogy puffan, olyan.
a puffanás körülveszi a kerítés helyét. a puffanás,
mint egy kérdés, mint egy utóélet, mely bizonytalan,
mint egy nehéz kéz, ha legyint, olyan.
de előtte még: palackok sorakozója a polcon
elhivatottság szerint. de előtte még: a szűretlen
borvíz pezsgő íze. de előtte még: felnyitni
egy évtizedekig érintetlen kutat. de előtte
még: az összepréselt szemhéz és az elhatározás.

XXI

(felnyitni és ráhagyatkozni)

elég ráhagyatkozni a megérkezésre, rábízni azt,
ami történt: elterjedtek talpaink a hóban.
a kinyúló hó, hogy belehal a cipőtalpba. olvadni
kezd, és ami kezd, elolvad, és ami történt, történik
tovább. mint az ujjlenyomatokkal belepött kilincs,
melyen egymást váltja érkezés és indulás,
a könnyűség, ami következtelenné tesz, ami zsúfolt,
nem követi, ami lezárná. csak részlete valaminek,
mint a sétálónak a havazás. számos kirohanás
a vadonba, ha hull. az, hogy a forgóajtóba, akár
egy kalitkába ragadtál, s kinn hull.
mert egy túlzásúfolt nap így pukkanhat szét.
mert napunk helyén napok állnak napunk helyett.

mert napunk helyére hely kínálkozott.
amikor valaki a másik oldalán néz a távcsőbe,
s legközelebbi kedvese mérföldekre áll, ez épp ilyen.
elég ráhagyatkozni az érkezésre. babrálni
a kapucsengőn. majd őzgerincet sütni.
a vázában örökzöldek ágai puhulnak.
érezni ezt a makacs kopaszodást, ahogy a túlevelek
peregnek. majd az ereszkedés a tejfehér mellektől
a köldök pontjáig. nézni, amit beisznak a szemek,
ami lejátszódik az arcon, a finom ráncok, amint kiülnek
a száj körül, amint bezárulnak a szem köré, amint
nyitva a száj, mint egy slicc.

XXII

(megkeresni a dilemmát)

felemeli a hangját, és odébb tolja.
ennyi szótól kisportolt szájjal. fejét karjai közé
kulcsolva belefűl a dilemmába.
két ablakszárny közé szorult lepke tánca ő.
szappanba sajtolnám az utolsó virágfejet,
melyen járt.

XXII

(megkeresni a dilemmát)

egy feléd nyitódó, szinte hangtalan mutatóujj,
alig érzed, kijelöl. kis optikai szobád, az arcod,
elsötétül kívül-belül. ha minden összeomlik,
a szemedben kezdődik el. míg átvonul arcodon
álmod éjjel, ezt a puha mosolyt vad vonások
lepik el, ha ilyenkor ébredsz. rakódj le
lépéseid alján. de ne pihenj a talpadban valahol.
a lépések pontatlanok, tehát használhatók
valamire. az ismert íróasztal, két kanárisárga szék
most elmarad. a jégpáncélba dermedt levélfilter
elmarad. a bivalyerős makadámút elmarad.
elindulsz egy dilemmáért, ahol a völgy bekanyarodik,
és a gyűjtőfogalmak kútja pezseg.
a kanyarodásban a belmagasság, ami foglyul ejt,
bezár, mert túl sok szó illik rá.

érezd fennsík és lejtő karamboljában ezt az
enyhén felkavaró őrlődést, ezt a szenilitást?
ezt a cérnahangot, a pólusok csatáját, ezt
a sok kozmetikumot, ezt a motozást, sőt viszketést
a bokrok csípőmozgásában, az etető körül
koncentrikus körökben lepergett fenyőmagokban,
a tarkó faláig lefutó hajban?
a patak pulzusszámában, ha meredekre ér,
lesmirglizi vonásait a part. s nem marad utána
más, mint a loccsanás utáni
összesimulás bennfentesen, leheletfinoman.
hogy újra más orgánuma van,
időigényes, feszült csobogás, mely új kezdettel kínál.
kivárni a megfelelő hullámot, az hány érv?
egy évek óta ki nem szellőztetett fej, az mit néz?
ott folytatom, ahol ő kezdte el?
de ilyenkor még túl sok támpont kell.

XXIII

(mikor távozik a sietség)

nyeltem, így nem hallottam,
mikor távozik a néptelen nappaliból a már leszúrt
szolár lámpák puha fényernyői közt, a kerten át,
majdnem elmondatlanul, összekuporodott szemekkel,
úgy suhant, mintha térd alatt nem létezne,
akadálytalanul –
lesz, hogy egy könyv mögött vesztegel napokat,
és lesznek az állólámpa burájában elégő lepkék,
lesznek finom porral bevont mozdulatok.
lesz idő végigjárni az éjszakát, ha ellenőrzi, véget is ért.
lesz, hogy lecsutakolja valaki apró nyelve.
lesz rivális pillantás, erre lesz tükör, lesz vajsimaságú
szék, ha leül magával szemben: lesz, hogy innen-onnan
megszűnik. lesz felpolcolt vonásokból a homlok.
lesz a torokban szélcsend.
a párnázott ajtóban töméntelen popszegecs.
lesz, hogy belesimít összefüggéstelenül
abba, amit elhagy.
ilyen egy német karácsony, ha igaz.

XXIII

(mikor távozik a sietség)

a sietség, ami alatt összegyűltek, mikor nyíltabbá váltak az indítékok * a sietség egy felkavart franciaágyból * ásatás a saját hálószobában * a sietség, aminek összeköttetése van a csípővel * amit a fej nem követ, csak narancsmag méretű verejtékcseppek gördülnek le róla, mert a fej tájolása másmilyen * ismer habozást, és árnyalatokat ismer, felségjeleket * sietség a portalan ágyékkötőktől a frissen letépett fügefaleveleken * az egymásba áztatott körvonalakon * hogy egy körvonal milyen törekeny * a sietség, ahogy a mellbimbók előbújnak az állólámpa vérvörös fényéből, tele mondanivalóval * a kisajak bemelegítése, csigalassúsággal, a sietség * a halmozás * anyajegyek monogramjai * a sietség saját szája íze szerint * nem a mélyen alvók pózában a mozdulatlanság ez a sietség * nem a városmagan egy pihenőpadon * nem a labirintus agglomerációját átszelő villamoson, nem az éj sietős * csak kezdet volt, tapogatózás, sietség, az érvéles ideje csak egy kiszivárogtatott név * a név előszele *

sietség, ahogy a belső óra észrevétlen porlik el,
ahogyan narancsmag méretű verejtékcseppek araszolnak *
sietős léptek a parkettán * a sietség, amíg az
összepréselt faszorból parketta lett * a sietség,
ami alatt összegyűltek * ó dehogya sietség

XXIV

(Aki)

elképzeltető mindez, ha egy szempár bentről
figyel. vagyok, Aki vagyok, és pislog. vagyok, Aki
forró árnyék. vagyok, Aki árnyéka nem ereszt le.
vagyok, Aki a fülben az a két kis tócsa, az egyensúlyé:
könnyörtelenül fodrozódnak, ha valami megdől.
vagyok, Aki pókháló a szemöldökön. az éjszaka tetszhalott
szemek feletti boltozat. vagyok az arcban forgó apró drónok,
a szemek, akik másik arcon csüggnek. vagyok, Aki
a dioptriásra csiszolt üveg mögül figyel. vagyok, Aki
a hajban lerakódó nagyvárosi por. vagyok a hajban
lerakódó rideg masnik. vagyok az örök ismétlés az
érzések környékén, ahogy összehúzódnak és elernyednek
a vonások, lassan.
vagyok, Aki az anyagfáradtság az ujjakban,
mikor a mellkason dobognak szenttelen. vagyok, Aki
a sötétség a fűszálak tövéig. ahol mindig homály van.

ahol borosta fedí a dolgokat. ahol a szél dagasztja,
amit behálóí. ahol megnyomsz egy gombot, és ősszel
kikopik a melírozott páííí. ahol a szabad akarat nem
lakik. ahol találékony és birtokra vágyik, Aki vagyok.
vagyok, Aki besétál a lombkoronaszintbe.
vagyok, Aki ezt nem engedi át. vagyok, Aki
meztelenre vetkőztet egy fát hirtelen felindulásból.
vagyok, Aki. vagyok, Aki harkály a keresztfán.
Aki apró lyukakat fúr. Aki hirtelen lékel.
melyik testnyíláson át távoíí az Aki?
és akkor én hol vagyok.

XXIV

(Aki)

a fennsíkon előhívódik egy nyelv a felhők
vonuló árnyékaival. más felhők domború tömbjeiből
eső szítál rá, szinte függőlegesen és hangtalan.
majd köd, mely hömpölyög.
az, aki én, talán lekéste ennek az elejét.
későn érkezett.
az, aki én, nem azt találta, amit keresett
itt. különben is, a széljárás, ki tudja, mit hoz fel.
lehet, hogy most hallgatásával büntet, és meghall.
az, aki én, a völgy kelyhén lapul.
ha kivennéd belőle az átmérőjét, összecsucodna,
s elnyelné a föld –
madártávlatból milyen könnyedén keletkeznek a
szavak.

XXV

(vihar előtti virágfejek)

ha nem rág, ha nem beszél, a számban
feneketlen sötét honol, és fekete szél,
mely a füleken azért ilyenkor kitör időnként,
s lecsapódik, mint a harmat, odakint.
rögtön kijavítja magát, odakint.
benövi a kőfejtés sebét a laktató harmat, odakint.
kontaktzónák határán megalvadt árok, odakint.
behatol a toronyóra szerkezetébe, elaltatja
az időt, odakint.
az évgyűrűkre, mint egy merevlemezre jegyez fel ezt-azt:
vihar előtti komor, túlsúlyos virágfejeket, odakint.
a csonkolást csemetekorából, odakint.
az első hópehely érintését, odakint.

XXV

(vihar előtti virágfejek)

mintha saját magadnál lennél alkalmazásban,
képzeld most magad elé őt.
addig jön, amíg közbejön.
áthúzod ujjaidat a félmázsás függönyön.
mint mikor kivennél egy hatalmas fát,
s menet közben derülne ki, hogy a gyökere már
lefoglalta a fél városmagot, becsúszott a ház-
falakba, a zuhanyrózsa pórusain tör elő – lesújtva állsz.
félbeszakítod magad két részre. ingázik tekinteted.
néhány pixeles könnycsepp dereng.
addig jön, amíg közbejön, mondogatod.

XXVI

(*a veszett róka*)

két felderítőt küld előre, *ki vagy?*, ezek azok.
pókhálószerűen repedezett mosolya törne meg, *ki vagy?*
ez a mosoly nyíl ni fog, nyílik, nyílt titok.
kiéheztetett mancsaival kérkedik, *ki vagy?*
az altalajig hámozná le küllemed, *ki vagy?*
kitartóan rágja a füled, *ki vagy?* hogy alapja legyen,
e kérdés gyűrűje veszi körbe, sűrűn, mint a borosta, *ki vagy?*
könnyek ezek, melyekkel könnyít magán, melyek
összefolynak egyetlen hamvas pontban, *ki vagy?*
a kimúlt szándékok temetői: az Ásítás és a Hús Legyintés
előtt *ki vagy?* a Szelektív Hallás és a Csőlátás vagyok,
te *ki vagy?* nem ugyanott, kicsivel arrébb kérdez.
látványosan határolódik el tőled, utólag.

XXVI

(a veszett róka)

ha a körmei alá tintapatronokat rejtenél, kirajzolnák
a vágta, a megbotlás és a honvágy szintaxisait.

itt van köztünk a helye, csak a helye.

a hely, ahová kiürítette tartalmait: a körmök gyámsága
az írásképen, a feldúlt avarban.

nem fejben dőlt el, ami van.

de vajon forró gallér ajkain a nyál? a nyál
mint afrodisziákum, omlós és törékeny.

kétes csillogás a nyál ezeken a kátyús ajkakon.

nem fényben dőlt el, ami van: ütemtévesztések,
e sántaság rendhagyó jelei. a lehalkulás illeme.

a bánatos habozás. két felderítőt küldesz előre,
ki vagy?, ezek azok.

XXVII

(a vallatás előkészületei)

a távolból jobban ügyel az összefüggésekre,
melyek lerövidülnek így.
kiviszi a szókincsét egy üres lapályra,
leborítja, lehántja és elássa.
a higiénia, mellyel felszámolja, civilre vall.
kakaóscsigaként felgöngyölt mikrofilmeken sem látsz ilyen.
szinte észrevétlen állt elő. egy helyben járt itt,
egymásra ürült, azonos alakú léptekkel.
neonnal beszótt cipősarkai: két tartós pont az alkonyatból.
didaktikusan topog, mielőtt lehalkul.
a távolban zsidó temető, kutak összefüggései.
bombatölcsér, melyben szánkóznak. a Spontán Érzelmek
kertje felparcellázva. egyik összekötője kiszimatolta:
az őzlábú íróasztaloknál járt korábban.
de arcjátékát nem ez a korábbi pillanat
állítja elő.

XXVII

(a vallatás előkészületei)

kibérelsz egy sziluettet.
kényelmesen kinyújtózkodsz benne.
úgy fogad el, hogy közben azért szép lassan elszigetel.
mindent egy lapra teszel fel. de már halogatsz,
mert hallgatsz. ezért kifejtetlen vagy, ezért tömbösített,
ezért ömlesztett, ezért csúsztatott, mint egy szent.
akinél leülsz a neve előszobájában, kimondottan csak vársz.
az alsó ajkad szinte ücsörög, mielőtt feltöröd
e név befolyásos csöndjét, s átvágsz vele
a Fenntartásainak útján, az Illetlenségek útján, az Agglegények
útján, a Halottak Napja útján.
és ekkor mintha láthatatlan tapadókorongok nyújtanák
szét a szád, hogy a név körvonalait megóvd, ha kimondanád.
de ne hidd, hogy nyakadon – e korszakos lengéscsillapítón –
eloszlik ilyen teher.

XXVIII

(a hazugságról)

irdatlan árnyékot vet egy énekesmadár csőre szavak
a vízcseppekkel megrakott borókaágra szavak
rápihent és most megkímél szavak
pihenőnapok pöttyei a tervben csak szavak
a denevér vadászterülete szavak
a sötétzóna egy szó a porlepett szírom
a víznyelőknek remegése egyenként szavak
a völgyre lerakódó fény egy gombóc avarkrém
a szikla tölcserén csak szavak
szétpakolt winchester szavak a prém csak egy szó
esővíz koppan a völgykút tükrén szavak
felhők vándorló foltjai domborzaton szavak
fejreállt bmx leszakadt bowdene szavak
apró érintés óvóhelyünk függönyén szavak
sztalagmitok erekciója búvópatakok erezete szavak

a korai higgadt fagy a krušovice beroppant dobozán szó
a lassan húzódó seb mászás közben egy-egy kilátásba
helyezett szó a türelem csak egy szó mint a lehelet szövedék
borotvaéles cserjével beszótt roncsról pattogó zománc szavak
a vízesés spanyolfala mögött hangszigetelő mohaágy szavak
a dulakodás helye konkurens almok között
olyan szépen elsimítva mint egy kínos szó
a bükkpalást szó előhegység szó bársony zöld szó
a műfü csak szó utójátéka a leheletnek
a bekapcsolva maradt fejlámpák raja lezuhant testeken mikor
leszáll az éj mert még bírják az elemek szavak
egy barlangcellában kiterítve szavak
feljutni zuhanásom egyenesen mentén a valóságba szavak
egy szó mely árnyékot vet szó

XXVIII

(a hazugságról)

nem az előkertből nem a konyhakertből nem a mikó-
kertből nem a télikertből nem a nyári kertből
nem a borvörös őszi kertverejtékből csak valahonnan betódul
az ablakon át nyugtalanság veszi körül utat építenek
temetőt lékelnek ujjak az ajkakon mondja
de nem kinyitja az ablakot behajlítja a fenyőágot
figyeli ahogy a fekete toboz ringó árnyékot vet a lapra
mondja ahogy ráhull mondja nincs hallótávolságon belül
más csak ez a tobozmoccanás mondja asztalfiókot nyit
metszőollóért mondja beáztatja magát a jéghideg kádba
mondja majd fésülködőtükör-fiókot zár mondja
vadkárt becsülni majd mondja kell a szálerdő kell
a tágvonalú táj öbölre száradt katamarán kell

befagyott tavon tipegni kell fél deci karmelitavíz kell
de nem az altmühlén nem az altbrühlén nem az
altmarkton nem a kaltmarkton csak valahonnan
betódul betoppan beömlik a szél a függönyt átsimítja
kiszívja az ablakon szüntelen tapogat az étkészleten
a bizalmas villán a leheletvékony hűlő kanálon mondja
a pezsgő szódán mondja a gyertya lángnyelve beomlik
a ventilátor lapátjától mondja az ezüstreluxa
mögé kerül megkever mint egy paklit mondja
csak valahonnan betódul beomlik befed míg ő szűk
köpenyében pihen már lábadozik hogy jön hogy elhiggyen
hogy megjön aki jön hogy elhiggyen de nem
mondja

XXVIII

(a hazugságról)

ahogyan süppedő havon a lehalkított járás az
ahogyan távolról szinte szlalom egy pont körül ahogyan félre lép az
és nagy rendetlenséget hagy ott az
ahogyan fültanúja súrolja kabátjával kabátját az
ahogyan a levegőben van már minden úgy ahogyan az évszakváltás
ahogyan a mirelitpázsit kienged úgy ahogy
juniorokat terelő szeniorok alatt úgy ahogy
ahogyan a szabadba pakolt kakukkos óra szól úgy ahogyan fészkek
vendégszobái kiadók
ahogyan csúcson a kereszt gyökeret ereszt
ahogyan téli álomból nyitódó szemek csüggenek vagy ahogyan
átsimítja a képernyőt kadétkék szemekkel úgy ahogyan van

szükségszerű mert van
zebra az úttesten van
a vizsla szökésvonala a szobából van
méregzöld zsolnay-kockák van
ahogyan a kottába csúszott hiba megdézsmálja a hangzást van
ahogyan időhúzás van a szájbán van
ahogyan plasztikkártyára köd szitál vagy szemetel
ahogyan ütvefúró menetel a falban spontán vagy puhán
ahogyan ellenállhatatlan a gravitáció az őszi lombban
ahogyan egy makkáskánálnyi tél elég és ott a hó
ahogyan utolsó szavai szavaimmal úgy ahogy

(jegyzetek)

*Veronikának,
valamint
Bertalan, Sándor, és Julianna emlékének*

A VI. (*sarokház a tomasz utcán*) című költemény végén található kotta Johann Sebastian Bach *Prelude in E minor* című művének Alexander Siloti általi átdolgozása.

A borító a szepesszombati Szent György-templom Remete Szent Antal-oltárának táblaképeit felhasználva készült.

Hálával és köszönettel tartozom elhunyt barátaimnak, Borbély Szilárdnak és Lászlóffy Csabának fontos javaslataikért, valamint szerkesztőimnek, Tóth-Czifra Júliának pontos meglátásaiért, gondos észrevételeiért.

tartalomjegyzék

I (beültetett szervek emlékére).....	6
I (beültetett szervek emlékére).....	7
II (veterán játékosok emlékére).....	8
II (veterán játékosok emlékére).....	9
III (kivetette hálóját).....	10
III (kivetette hálóját).....	11
IV (R élete).....	12
IV (R élete).....	13
V (slavia él).....	14
V (slavia él).....	15
VI (sarokház a tomaš utcán).....	16
VI (sarokház a tomaš utcán).....	17
VII (bizonyos utak).....	20
VII (bizonyos utak).....	21

VIII (a pátriárka környéke)	22
VIII (a pátriárka környéke)	23
IX (mély, alt hang bűg)	24
IX (mély, alt hang bűg)	25
X (a herceg álma)	26
X (a herceg álma)	27
XI (a kastély)	28
XI (a kastély)	29
XII (mindenütt, és sehol egy se)	30
XII (mindenütt, és sehol egy se)	31
XIII (felkészül a részletekből)	32
XIII (felkészül a részletekből)	33
XIV (ajtó, nevek)	34
XIV (ajtó, nevek)	35
XV (nem avatkozik be, mehetsz)	35
XV (nem avatkozik be, mehetsz)	37
XVI (a pátriárka)	38
XVI (a pátriárka)	39

XVII (patkánykirály)	40
XVII (patkánykirály)	42
XVIII (fedezi körvonalait).....	44
XVIII (fedezi körvonalait).....	45
XIX (ülsz a helybenhagyott tárgyak között).....	46
XIX (ülsz a helybenhagyott tárgyak között).....	47
XX (a hamisságról)	48
XX (a hamisságról)	49
XXI (felnyitni és ráhagyatkozni)	50
XXI (felnyitni és ráhagyatkozni)	51
XXII (megkeresni a dilemmát).....	54
XXII (megkeresni a dilemmát).....	55
XXIII (mikor távozik a sietség)	58
XXIII (mikor távozik a sietség)	59
XXIV (Aki).....	61
XXIV (Aki).....	63
XXV (vihár előtti virágfejek)	64
XXV (vihár előtti virágfejek)	65

XXVI (a veszett róka).....	66
XXVI (a veszett róka).....	67
XXVII (a vallatás előkészületei)	69
XXVII (a vallatás előkészületei)	69
XXVIII (a hazugságról).....	70
XXVIII (a hazugságról).....	72
XXVIII (a hazugságról).....	74
<i>jegyzetek</i>	76